

Obžalovanja vredni slučaji.

Tatvina, ki gre v milijone. Mariborske železniške delavnice imajo svojo livarno, v kateri rabijo dragoceno kovino zlasti za ležaje. To kovino ali kompozicijo so dobivale mariborske delavnice iz Niša in so bili posamezni kosi po 4 kg opremljeni s posebnimi znamkami. Kompozicija stane železnico 65 Din 1 kg, dosega pa v zasebnem nakupu ceno 100 Din 1 kg. Več oseb je izmikalo omenjeno kovinsko zmes iz železniške livarne in jo je prodajalo po 10—12 Din 1 kg livarni bratov Wudler v Melju in še neki drugi tvrdki. Pri preiskavi pri Wudlerjevih so našli originalne kocke kovine iz Niša, dasi so navadno Wudlerji prelivali kocke, da je bila zabrisana sled tatvine. Brata Wudler sta prodajala kompozicijo po 20 do 25 D židom v Zagreb ter v Sarajevo. Zagrebški in sarajevski židje so državni železnici ukradeno kovino zopet prodajali železniškim delavnicam v Nišu, odkoder je romala v Maribor, kjer so jo kradli. Dosedaj so ugotovili, da je železniška uprava oškodovana za tri milijone dinarjev. Omenjena svota bo še narasla, ko bodo ugotovljene podrobnosti. Policija je zaprla oba brata Wudler, njunega očeta in delavce, ki so zaposleni v livarni železniških delavnic. Krivdo osumljenih delavcev bo ugotovila preiskava.

Okradena čevljarska delavnica. Na Pobrežju pri Mariboru, v Spesovem selu, so vdrli neznanci v čevljarsko delavnico Jožefa Kebra in so mu odnesli gotovih čevljev ter usnja za 20.000 Din.

Podlegel poškodbi. V mariborski bolnici je umrl 36letni posestnik Ivan Polančič iz Žikarc pri Sv. Barbari v Slov. gor. Pred nekaj dnevi ga je udaril njegov sorodnik v prepiru z motiko po glavi in mu je prebil lobanjo.

Zlobna roka podtaknila ogenj. Dne 6. aprila ob 7. uri zjutraj se je nenadoma pojavil rdeč petelin na gospodarskem poslopju posestnika Jurija Bergleza v Gerečji vasi pri Ptujju. Nekoliko pred izbru-

hom ognja sta vstopila v Berglezovo kuhinjo dva potepuha, ki sta nočila na škednju ter sta hotela imeti od gospodnje zajutrek. Ker še ni bilo kuhano, sta šla k sosedu in sta ga vprašala, če v tej vasi pogosto gori. Koj za tem je pri Berglezovih že gorelo. Poslopje je zgorelo do tal, z njim pa tudi mlatilnica, veterni mlin in razno orodje. Škode je 30.000 D. Gasilci so morali črpati vodo na daljavo 430 m.

Neprestani požari na Dravskem polju. Dne 4. aprila je izbruhnil požar pri Kirbiš Andreju v Prepolah, uničil mu je gospodarsko poslopje in vse gospodarsko orodje. Ogenj se je razširil na sosedno poslopje posestnika Rojič Jakoba in mu delno poškodoval nezavarovano poslopje. V kratkem času treh mesecev je to že četrti požar: Kalčič Ivan, Trniče; Lešnik Anton, Rošnja; Krepfl Franc, Sv. Marjeta in Ekart Ivan, Prepole. Razen Franca Krepfl so vsi pogorelci bili zavarovani pri naši Vzajemni zavarovalnici v Ljubljani, kateri se tem potom zahvaljujejo za takojšnjo pomoč in točno izplačilo zavarovalnine in jo vsem posestnikom toplo priporočajo.

Vlom v cerkveni nabiralnik. Od Sv. Lovrenca na Dravskem polju poročajo: Zločinska roka je tudi v naši cerkvi siloma vlomila cerkveni nabiralnik pri oltarju, kar se je šele te dni ugotovilo, ker na zunaj ni bilo nič opaziti. Žalostno znamenje žalostnega časa s telesno in duševno bedo!

Iz obupa prostovoljno v smrt. Obešenega so našli 47letnega kočarja Matevža Tomaniča iz Bukovcev pri Ptujju. Nakopal si je v vojni živčno bolezen, tlačili so ga dolgovi in še žena se je morala radi bolezni zateči v ptujko bolnico. Vse te okolščine so natirale reveža v obup.

Vlom v župnišče pri Sv. Križu pri Ljutomeru. V noči od cvetne nedelje na ponedeljek je imelo naše župnišče neprijeten obisk. Neki tat, kateremu mora biti župnišče precej znano, je s pomočjo lestvice pri oknu nadstropja vdrl v dekanovo sobo in je poiskal denar, kolikor ga je na-

šel. K sreči je bil ves denar za Družbo sv. Mohorja, ki je bil prej v tej sobi, že odposlan. Druge reči je pustil tat nedotaknjene. Tat ne bo imel sreče, ker je odnesel tudi oni denar, ki je na cvetno nedeljo bil darovan za božji grob v Jeruzalemu.

Tik pred poroko prostovoljno v smrt. V Bevkem pri Trbovljah si je vzel v duševni zmedenosti tik pred poroko življenje 40letni rudar Franc Dolenc.

Prijet in zaprt pod sumom ropa. Koncem meseca marca je bil v noči nasilnim potom odvzet posestniku Slugi pri Sv. Križu pri Litiji znesek 5000 Din. Orožniki so sedaj zaprli Franca Lipec iz Radeč, ki se je zadrževal v samotni dolinici Pasjek med Savo pri Litiji in Zagorjem. Lipec je imel že 15krat opravka s sodnimi zapori. Preiskava bo že dognala, če je res tudi on izsilil v noči 70letnem Slugi 5000 Din.

Uboj. 23letni Janez Raztresen, posestniški sin iz vasi Planina pri Vrhniku, je na veliki četrtek smrtno zabodel v prepiru in spopadu zaradi dekleta tekmeča Franca Malovrha iz Butajnov v šentjoški fari nad Horjulom. Raztresen se je sam javil orožnikom.

Vojna v Abesiniji se bliža koncu.

Z ogromno premočjo svoje tehnike se je posrečilo streti italijanski vojski odpor abesinskih čet na severni fronti, kjer je prevzel poveljstvo nad armado sam abesinski cesar. Najhujše orožje, proti kateremu se Abesinci ne morejo braniti, so italijanska letala, ki so zmetala na tisoče ton eksplozivnih in pištinskih bomb na abesinske postojanke, napadajo pa abesinske čete tudi s strojnimi kamni iz nizke višine. Zadnje dni so italijanski letalci z bombami uničili mesti Harar in Džidžigo, prvič pa so bombardirali tudi Addis Abebo, kjer so porušili radijsko postajo in razbili hangarje za abesin-

Očetov greh.

Razgrnil je spise in nadaljeval:

»S testamentom vred je sprejelo sodišče tudi listek, na katerem stoji, da bo neznanec zadevo prijavil višjemu sodišču, ako se je okrajno sodišče ne loti. Kljub preiskavi nismo mogli ugotoviti, kdo je ta listek napisal. Toda to nas zanima šele v drugi vrsti. Predvsem je tu testament, o katerem ni dvoma, da je pravi. To je oporoka Jožefa Hribernika, po domače Dvornika v Podkrajju, ki jo je napisal 15. maja 18... torej štirinajst dni pred svojo smrtjo. V njem stoji tole: Svojo kmetijo, vso zemljo, vse, kakor stoji in leži, zapuščam kot glavnemu dediču svojemu nezakonskemu sinu Juriju Močilniku. Izplačati mora moje sestre sinu Jozanu Jakopiču štiri tisoč goldinarjev, Cenci Mlinar, ki je že od mladega pri hiši, pa tisoč goldinarjev.«

Vse je prevzelo silno razburjenje. Eni so si kaj pošepetali, drugi so se ozrli na Tevža, ki je pobesil glavo in bil blede ko smrt. Zdaj jo bo skopuh grdi izkupil!

Kdor bi bil Blazinko ostro pogledal, bi bil videl, da je ni nič iznenadilo, pač pa so se ji usta porogljivo raztegnila.

Kakor da ga je iz neba treščilo, tak pa je bil Jurij Močilnik, mojster »Krištof«. Oči je izbuljil

15 kakor vol, ruse je grizel, kakor da jih bo požrl, z glavo je majal: »Krištof moj nebeški, sedem sonc in mesecev štirinajst, Krištof nebeški!«

Tedaj je velel sodnik:

»Mir! — Vas, Matevž Jakopič, vprašam, ali priznate ta testament, ki ga je napravil vašega očeta ujec?«

»Če je pravi, ga moram priznati,« je stisnil Tevž iz sebe, ne da bi dvignil glavo.

Sodnik se je čudil, da ni zahteval testamenta, č bi si ga ogledal. Zato je vprašal:

»Ali ste vedeli, da je testament kje?«

»Ne, tega nisem vedel,« je poudaril Tevž.

»Ali ve kdo od navzočih, kje je bil testament vsa ta dolga leta, ali pa, kdo ga je sodišču poslal?« je vprašal sodnik in se ozrl naokrog. »Kdor bi znal pokazati sled, bi dobil nagrado.«

Ljudje so se zganili, stopili v gruče in se potihoma pogovarjali; toda kaj pravega ni vedel nihče.

»Kdo pa je bil zadnje dni največ pri rajnem?« je sodnik poizvedoval.

»Tale tukaj — Cenca Mlinar, zdaj Blazinka,« su je oglašil mojster Krištof; »ta je bila zadnje čase noč in dan pri njem.«

Tedaj se je Blazinka grdo zarežala:

»Da, da — jaz sem seveda testament skrila, da bi ob svojih tisoč goldinarjev prišla, kaj?«

100, 250, 350, 450, od 190 naprej 220, 300, 400, 500
moške kamgarn obleke za birmance pomladni damski plašči

Slovenska Krajina.

Vprašanje tihotapstva v Slovenski krajini. — Tihotapstvo v obmejnih krajih cvete že dolga leta sem. Vsi napor obmejnih straž in oblasti so skoro brez uspeha. Vedno znova se sliši o kakem ustreljenem tihotapcu. Že mnogo jih je podleglo v tem nevarnem poklicu. Vendar jih pa ne drži prav ničesar nazaj, da se ne bi znova podajali v življenjsko nevarnost in tako povzročali svojem razne sitnosti. Posebno avstrijska meja je vabljiva točka za tihotapce. Da bi pa beda silila te ljudi do prepovedanega posla, je izključeno, ker se po raznih dosedanjih znakih sodeč, lotijo tega posla le taki, katerim redno delo smrdi in jim je ljubše pohajkovati. Tudi dobiček pri tem poslu je večših tak, da skoro ni vredno omenjati. Tvegati življenje pa tudi ni pravilno za bori zaslužek. Mnogi so že nasledili poklicnim tihotapcem in tvegali življenje ali vse imetje in si tako onemogočili redno življenje. Jasno pa je, da se tihotapci boje poštenega življenja. Svoji obrti so slepo udani in tekot let so se že marsikaj naučili. Celo organizirajo se družbe, ki potem prenašajo blago čez mejo in ga razpečavajo med ljudstvom. Zlasti saharin, kresilnike in kamenčke za kresilnike radi prenašajo čez mejo. Zato bi bilo nujno, da se organizira odpor proti tihotapljenju v zaledju, ne na meji, in pokazati je treba ljudem v posebnih okoliščinah škodo, ki jo povzročajo tihotapci državi. Vsaka posamezna občina bi morala poskrbeti kontrolo vseh sumljivih občanov in jih stalno imeti v nadzoru. Uvedle naj bi se posebne legitimacije, ki bi jih naj občine dajale zastoj svojim občanom v slučaju odhoda iz okolice domače vasi. Pred seboj moramo končno imeti blagor vseh ljudi in zavezati ta nevarni povojni val, ki zahteva vsako leto na desetine človeških žrtev pri tem nedovoljenem poslu. Vse predolgo se je molčalo o tem in končno bi bil že čas, da se zgane oblast in zatre ta nevarnost. S tihotapstvom se ustvarja samo gotovo število delomrznežev, katerim je pošteno delo strup in življenjski križ.

Se druga reč je pri tem. Tihotapci so oboroženi. V slučaju, da jih zajamejo obmejni organi, se lotijo orožja in streljajo, ne da bi pomislili, da pri tem lahko koga ubijejo. Ali se ne ustvarjajo na ta način nevarne družbe, ki se polagoma lahko pretvorijo v tatovske ali roparske? Treba je pri tem na to pomisliti in zato je nujno, da se tihotapstvo omeji.

V ZASTARELIH SLUČAJIH ZAPEKE, SPREMLJANIH PO HEMOROIDIH IN OTEKLINAH je naravna

FRANZ-JOSEFOVA

grenčica, užita tudi v malih količinah, pravi blagoslov.

FRANZ-JOSEFOVA

voda milo učinkuje in zanesljivo odpira, a tudi po daljši uporabi nikdar ne odreče.

Ogl. reg. S. br. 30.474/35

Cene živine. Od leta 1928, odkar se je pojavilo med našim kmečkim ljudstvom padanje cen pri živini, se je stopnjevalo siromaštvo od vasi do vasi. Naš kmet, ki je izključno od dohodkov pri prodaji živine kril gospodarske potrebe pri svojem domu, je prihajal v vedno težje skripce. K temu ga je zajela še kriza in tako je začel životariti. Po drugih predelih se je gospodarstvo še nekam dvigalo in kljubovalo, saj dohodki s kmetij niso prihajali samo iz živine, temveč tudi iz vinogradov, sadovnjakov in gozdov. Zadnja leta so bile cene živini tako nizke, da se pri prodaji živine niso krili niti stroški pri plačevanju davkov, kaj še, da bi se oblekla družina in krila druge potrebne izdatke. Zato je pač bila tudi posledica, da je veliko naših ljudi odšlo v Francijo. Sicer se sedaj organizirajo kmetje, da bi se cene dvignile. Vprašanje je pa, če se bodo obdržale, saj je producent navezan na konsumenta in obratno, in prav radi tega je vprašanje, na kako višino je možno sploh dvigniti cene živini, da bi se odpomoglo našim kmetovalcem, ki bi s svojo pridnostjo res zaslužili primeroma dobre cene pri živini, ker jo gojijo res z vso vnemo. Najhujše je pač to za naše kme-

tovalce, da države, ki izvažajo našo živino, sčijo pač svoje kmetovalce in radi tega so cene naši živini vsled visokih carin možne le na podlagi nizkih cen. Če bi pa industrijske države pristale na znižanje uvoznih carin naši živini, bi vsekakor cene živini naglo poskočile in bi se dvig cen pri nas ne samo olajšal, temveč tudi utrdil. Želimo iz srca, da se naši kmetje rešijo iz obupnega objema krize in stiske.

Avstrijski hitlerjanci sami izvršujejo tajno izrečene smrtne obsodbe.

Avstrijska vlada ostro stopa na prste hitlerjancem, ki se pa v kljub prepovedi hitlerizma tajno organizirajo in ogrožajo od časa do časa javno varnost. Zelo mnogo hitlerjancev je v Avstriji zaprtih, zopet drugi so zbežali v Nemčijo, ali so se pa zatekli v našo državo. Med hitlerjanskimi begunci na našem ozemlju je tudi nekaj takih, ki so navadni zločinci in so se poslužili prepovedi hitlerizma za pobeg pred roko pravice. Da je naša slednja trditev resnica, je razkrila ter dokazala mariborska policija 8. aprila.

Prijeti trije begunci.

Pri Remšniku so pribežali k nam iz Avstrije trije begunci, ki so se izkazali s posebnimi legitimacijami narodno-socialistične stranke v Gradcu. Pripovedovali so, da so morali pobegniti radi političnega nasilja. Trojica se piše: 34letni pekovski pomočnik Schellauf, 25letni monter Fritz Godar in 22letni ključavničar Josip Wötsch. Vse tri so obmejne oblasti izročile mariborski obmejni policiji, ki jih je dala pod policijsko nadzorstvo ter so se lahko svobodno gibali po mestu, vendar pa je takoj začela poizvedovati o njihovi preteklosti. Dne 8. aprila je policija vse tri begunce aretirala in po daljšem zasli-

»Jasno je,« je rekel sodnik, »da je skrnil testament nekdo, ki mu je to koristilo. To more biti le Joza Jakopič.«

»Moj oče? Ne!« je dejal Tevž odločno.

»Joza gotovo ne!« se je usajal mojster Krištof.

»Joza je bil poštenjak.«

»Zal sodišče tega ne more verjeti,« je izjavil sodnik. »Čudno je le to, da krivec testamenta ni bil, ampak ga je hranil... Jaz si mislim, da je kole: Rajni je zaupal testament kakemu prijatelju, naj ga ta po njegovih smrti izroči oblasti. Ta prijatelj pa ni bil pošten in se je z Jozanom Jakopičem zmenil, da skrije testament, če mu Joza Jakopič zato dobro plača... Ali je komu od vas znan kdo, ki mu je rajni Jožef Hribernik posebno zaupal?«

Zopet je zašumelo med ljudmi, toda nihče ni vedel odgovora. Tedaj se je oglasila Blazinka, ki si je naglo izmislila laž, da bi za vselej odvrnila vsak sum od sebe.

»Gospod sodnik,« je dejala hinavsko, »ko ste to rekli, mi je prišlo na misel... Ne povem rada, toda ne maram, da bi mi vest kaj očitala... Rajni ujec so že imeli takega prijatelja. Ta je bil volar Aleš. Zdaj se spomnim, da so ga tiste dni pred smrtjo večkrat poklicali k sebi... In... in... saj nočem nič slabega reči o Jozanu, o Jakopiču, nimam vzroka zato — toda to dobro vem, da sta po ujševu smrti večkrat skup tičala z Alešem.«

»Krištof!« je zagordnjak mojster krojač. »Mlad kmet se bo vendar imel kaj pomeniti s svojim hlapcem.«

»Ne, ne!« se je lagala Blazinka. »Tudi ponoči sta čepela kjé sama in sta si večkrat kaj namigavala.«

»Kje je ta Aleš? Kako se piše?« je silil sodnik.

»Pisal se je za Matvoza in je pozneje kupil Gradiško bajto. Pred petimi tedni je umrl.«

»Ali morete to tudi s prisego potrditi?«

»Če treba, da,« je trdila Blazinka, ne da bi trenila z očmi.

»Dobro! Potem je stvar jasna. Aleš je testament utajil, Joza Jakopič pa...«

»Krištof!« je presekala krojač sodniku hudo besedo.

»Ne more biti drugače,« je vztrajal sodnik. »Ta dva sta krivca. Aleš pa je dobil gotovo dobro plačilo, da si je mogel Gradiško kupiti. Ko je umiral, ga je vest nagnala, da je spraval testament pred sodišče.«

Navzočim je bilo vse jasno in so prikimavali. Edino mojster Krištof, Jurij Močilnik, ta je brundal in ugovarjal.

V Tevževi duši pa je besnel vihar.

Da se je mogla Blazinka tako lagati! In ljudje so kar vse verjeli. Ali je zdaj še smel molčati? Zdaj, ko je prišel testament na dan, očetovega greha ni bilo več mogoče skriti. Sramoti se ni bilo več kam

ska letala na letališču. Na severu so italijanske čete prodrle do jezer Tana in Ašangi. Posebno srditi boji so se vršili pri jezeru Ašangi, kjer je nastopila proti Italijanom abesinska garda pod osebnim cesarjevim vodstvom. Garda je najboljše oborožena vojaška enota od vseh abesinskih čet, vendar se je morala umakniti. Italijani so namreč poslali v borbo nove metalce plamenov — male tanke, iz katerih brizga ogenj na 50 metrov daleč. Na jugu pripravljata general Graziani novo ofenzivo proti četam abesinskega rasa Nešibuja, ki so še edine ostale sveže in neporažene. Vse izgleda, da se bliža abesinska vojna h koncu in bo ne- guš najbrže kmalu za-

10, 12, 16, 24, 28, 45
svila za birmance

Anton MACUN Maribor

ševanju je najprej vse priznal Godar, nato pa še ostala dva.

Ozadje aretacije in krivde.

Dne 31. marca so odpeljali v avtomobilu trije neznanci, ki so se predstavili kot policijski uradniki, iz Feldbacha monterja Hoferja. Hofer je bil svojčas hitlerjanec, a je baje pozneje oblastim izdajal imena najbolj zagrizenih avstrijskih narodnih socializmov. Šele čez par dni so našli Hoferja v malem potoku pri Cmureku blizu naše meje z vrvjo krog vratu in zadavljenega. Omenjeni Godar je izpovedal, da sta Wötsch in Schellauf zadavila Hoferja z vrvjo v avtomobilu na vožnji iz Feldbacha proti Cmureku. On je sedel pri šoferju in se umora ni udeležil. Med morilcema in žrtvijo se je vršila dolgo časa huda borba. Ko so odvrgli truplo, jih je neznan šofer odpeljal proti Lutanam, kjer so se izmuznili mimo av-

strijske obmejne straže in pribežali k nam.

Še nepojasnen zločin.

Dne 1. aprila so ustavili v Gradcu na ulici neznanca nekega Leopolda Kralika, sina bivšega lastnika sedajne mariborske tiskarne, pobili so ga na tla ter zavlekli v avto. V avtomobilu so v okolici Gradca Kralika ustrelili in so vrgli truplo v obcestni jarek.

Hofer in Kralik sta bila na tajni seji vodstva narodno-socialistične stranke obsojena na smrt in določene so bile osebe, ki so izrečeno smrtno obsodbo na opisani način izvršile.

Hoferjeve morilce imajo in jih je policija že izročila okrožnemu sodišču v Mariboru; kod in kje se skrivajo Kralikovi rablji, bodo že naše ali avstrijske oblasti razkrile.

Sv. Jurij ob južni žel. Tiho a vztrajno dela šentjurska mladina. Ni treba naštevati posameznih sestankov, ki jih imata obe kongregaciji, fantovska in dekliška, fantovska katoliška akcija in prosvetno društvo, na katerih se naša mladina izobražuje in vzgaja v načelni jasnosti za življenje. Omenimo med prireditvami samo igro »Črnošolec«, ki jo je priredila fantovska kongregacija; sprejem v dekliško Marijino družbo na praznik dne 25. marca s kratko duhovno obnovo. Živimo v času, ki zahteva močne vere in jasnosti v načelih, da bomo vzdržali v današnji zmedli. Zavedamo se, da nas bo rešila vera in življenje po naukih katoliške cerkve, ne pa ime. — Na cvetno nedeljo in veliki petek so peli cerkveni pevci Kimovčev slov. Pasijon.

Šmarje pri Jelšah. Odkar nam je notranji minister g. dr. Ant. Korošec pred desetimi meseci odprl naše prosvetne domove, se je naše »Prosvetno društvo« prav marljivo poprijelo dela, tako fantovski, še bolj pa dekliški odsek. Z veseljem ugotavljamo, kako rada se naša mladina zbira pri sestankih in kako navdušena je za plemenitejšo boljše prireditve. Toda sredi dela nas je v teku dobrih 14 dni dvakrat sklicalo nezaželjeno vabilo: »Pridite v Dom, da se poslovimo od svojih dveh odličnih članov g. Jožeta Kokalj in g. Antona Trebše, ki sta poklicana v svoji službi na odličnejša mesta: G. J. Kokalj k Stolu sedmorice v Zagreb in g. A. Trebše k okr. cestnemu odboru v Ljubljano.« Poinoštevilno smo se zbrali obakrat in vsakemu posebej priredili za slovo spominsko proslavo z govori, simboličnim prizorom in pevskeimi točkami. Poslovitvena prireditev — preprosta sicer, a iskrena in prisrčna — naj bi povedala, kako hudo nas je zadelo, da izgubimo dva naša odlična moža in člana. Malo nas je in imamo malo naših tako požrtvovalnih izobraženih mož; in še to majhno število se krči. Kar strah nas je. Težko nam je toliko bolj, ker čutimo ob slovesu še bolj, kako tesno nas je vezala vez enega duha in enega srca, in da bomo zelo občutno pogrešali njuno pomoč, ki sta nam je doslej tako nesebično nudila. Brez najmanjšega preti-

DRUŠTVENE VESTI

Sv. Lovrenc na Pohorju. Na belo nedeljo dne 19. t. m. priredi tukajšnje Kmečko bralno društvo v Katoliškem društvenem domu ob 3. uri popoldne vojno dramo »Stilmondski župan«. Igrali bodo člani mariborskega ljudskega odra. Vabimo vse, da si to krasno igro ogledajo!

Zgornja Poljskava. Prosvetno društvo »Skala« je izkazalo z zelo lepim sporedom čast svojim materam na materinskem dnevu 25. marca. Prisrčne deklamacije in kot uvod krasno izvajana »Prisega mater«, nas je zadivila. Skupina deklet je prisegla zvestobo skupni materi »Sloveniji«. Sledila je drama v 4 dejanjih »Bele vrtnice«, ki je bila prav dobro podana.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Bi pa bila zares krivica za naše matere in njihove otroke,

če ne bi poročali, kako lepo proslavo so na Marijin praznik naši mali materam pripravili. Z lepimi deklamacijami in prizorčki so jih slavili in jim tudi zapeli ljubke pesmice — resne, ganljive, a tudi veselo o »Vančku-zaspančku«, ki pa zdaj že Dominus vobiscum poje. Zelo primerno so se oddožili tudi duhovnim materam, svojim vrlim gospodičnam učiteljicam, posebno gospodični Mariji Osenjakovi, ki so ji v hvaležnosti za njeno skoro 40 letno požrtvovalno vzgojno delovanje izročili majhen spomin. Najmanjše so se pa še posebej postavile kot »Tri mamice«.

Šmartno pri Velenju. Vrhunec letošnje igralske sezone bo uprizoritev lepe sodobne dramske igre »Podrti križ«, ki jo bo priredilo tukajšnje Prosvetno društvo na belo nedeljo 19. aprila ob 3. uri popoldne v društvenem domu v Šmartnem.

Frankolovo. Katoliško prosvetno društvo »Slomšek« priredi na belo nedeljo v Društvenem domu popoldne po večernicah ob treh igro »Črna žena« v štirih dejanjih.

prosil za mir. Italijani so že objavili mirovne pogoje: Abesinija mora sprejeti pogodbo, ki je bila že leta 1896 pred porazom pri Adul sklenjena med Italijo in Abesinijo. Po tej pogodbi bi pripadlo Italijanom veliko ozemlja, nad ostalo Abesinijo pa bi imeli pokroviteljstvo, tako da bi stvarno postali lastniki cele velike abesinske države. Abesinski cesar naj bi bil obdan od italijanskih svetovalcev.

Italijani gradijo z vso naglico ceste v osrednjo Abesinijo.

V zadnjem času je poveljstvo italijanskih inženerskih čet zelo pospešilo gradnjo cest, ki vodijo v osredje Abesinije. Dograjena je av-

ogniti; da, še desetkrat hujši se je pokazal greh, kakor je bil v resnici. Danes, jutri gotovo bodo že vsi v Podkrajju vedeli povedati, kak je bil stari Dvornik in s kakim grehom na duši je legel v grob. Ne, ne! Zdaj mora govoriti! Zdaj mora očeta opravičiti! Mora!

Ves razburjen je bruhnil iz sebe:

»Gospod sodnik, ne verjemite tej lažnivki! Jaz vem, kako je bilo s testamentom.«

»Vi ste vendar rekli, da ne veste za testament,« je dejal sodnik strogo.

»Nisem vedel, da je še kje; toda to, kar je v njem, mi je bilo znano! Nekaj tednov, preden so umrli, so mi oče vse povedali. Ni kriv Matvozov Aleš, tudi moj oče ne toliko — kriva je ta! — Pokazal je na Blazinko. — »Ta je očinemu ujcu ukradla testament in je mojega očeta nagovorila, naj ji dajo tri tisočake, pa bo pismo skrila. Moj oče je dolgo niso hoteli poslušati, nazadnje jih je pa le premotila.«

»Lažnivec! Oderuh!« je zahreščala Blazinka, ki je vsa prebledela in se stresla. »Gospod sodnik, ali ne čujete, kako se laže? Najprej ni o testamentu ničesar vedel, zdaj pa vse ve. On si je obdržal krivični denar. Tat pa lažnivec pod enim klobukom vedrila.«

»Prisežem lahko, da je resnica, kar govorim,« je rekel Tevž.

»Kar tako vam sodišče prisege ne da,« je pripomnil sodnik. »Najprej morate vse pojasniti, kaj in kako vam je oče povedal.«

Tevž zdaj ni več okleval, ampak je vse na drobno povedal, kar je vedel od očeta, in ni pozabil omeniti, kako je Blazinka očetu trdila, da je testament zažgala; očitno pa ga je spravila, da bi ga imela kakor orožje v rokah. Tekom let je izsilila od očeta precej denarja; zadolžnice je sicer podpisala, vrnila pa ni ničesar. Tega denarja se je z obrestmi vred nabralo okoli sedem in dvajset tisoč dinarjev; za ta znesek jo je pred osmimi tedni terjal. Ker ni vedela kaj, je poslala testament na sodnijo — kdo drugi kakor ona?! —, da bi na tak način zahtevala svoj delež iz testamenta in še bogve koliko obresti in odškodnine.

»Gospod sodnik, to je vse zlagano! Ali ne vidite, kako hoče po sili očeta oprati in mene obdolžiti? Tožim ga za razžaljenje časti!« je vpila Blazinka.

»Tiho zdaj!« je zapovedal sodnik. »Govorili boste, ko vam bom dal besedo.«

Tevž je pripovedoval, koliko je oče prestal, da ni imel mirne ure in da je od same bridkosti zbolel. Ponoči ga je večkrat hotelo zadušiti; ko je čutil smrt pred durmi, se je odločil, da pojde k sodniji in da tu vse pove. Na poti, tam pri onem znamenju pod Dvornikom, se mu je razvezal jezik. Le s težavo